

BISERICA ȘI ȘCOALA

REVISTA OFICIALA A EPISCOPIEI ARADULUI

Redacția și Administrația
ARAD, STR. EMINESCU 18

Redactor:
Prot. Dr. P. Deheleanu

APARE DUMINECA

NEUTRALITATEA

— Cu Hristos sau împotriva Lui —

Sunt o seamă de oameni care se cred oulți prin faptul că privesc toate religiile cu aceeași superioară îngăduință. Sunt neutri zic ei. Sunt niște amăgiți, zicem noi. Neutru poți fi în alte chestiuni, nu în acelea în care e vorba de adevăr. Hristos e cineva care a spus cele mai multe adevăruri, întreg adevărul. A nu fi cu El, înseamnă a fi împotriva adevărului, înseamnă nu numai a nu aduna, dar a și risipi, și mai ales a te risipi. Indiferența e îngăduită în alte lucruri fără importanță, între chestiuni care nici una nu merită vreo preferință. Adevărul însă, e o chestiune de viață sau de moarte a fiecăruia.

Neutralitatea religioasă? Cum s'a dovedit a fi și acea din cazurile de conflicte înarmate; O himeră. „Cine nu este cu mine, este împotriva mea“ (Mt. 12, 30). A trăi și a gândi în afară de religie nu-i cu puțință fără s'o urăști puțin. Nu-i adevărat că a nu fi cu Hristos înseamnă numai a nu te „amesteca“. A nu fi cu El, înseamnă a pune piedici progresului religiei Sale și fericirii omenesci, înseamnă a săpa și a da lovituri celei mai solide temelii sociale, așezate de El.

Către Hristos ne atrage harul, către păcat poftete. Lângă unul e scăparea, lângă celalalt ruina. Sunt două împărății pe pământ: una clădită pe iubirea lumii, care merge până la disprețuirea lui Dumnezeu și alta clădită pe iubirea de Dumnezeu, care se ridică până la lepădarea

de sine. În împărăția lumii și se zice: „Caută întâi cele trebuincioase: avere, mărire, bucurie, și nu te ocupa de împărăția lui Dumnezeu: aceasta vine ca dela sine“. În cealaltă împărăție, a lui Dumnezeu, ești îndemnat: „Caută întâi pe Dumnezeu și dreptatea lui, căci bunătățile pământesti și se vor da după cuviință și în măsura în care vor contribui la mântuirea ta“.

Neutralitatea, cu creștinismul la doi pași de tine? O nenorocire, o păgubire. „Cine nu adună cu mine, risipește“, luptă împotriva cauzei sale de dincolo și de aici, lovește în adevăratele lui interese. A nu aduna cu Iisus, înseamnă să aduni cu milogii de oameni. A nu tezauriza cu El, înseamnă a seduce și a fi sedus, a izbuti și a nu te putea bucura de izbândă, din cauza a două mari rele pe care le atrag după ele reușitele omenesci: invidia și injurioasa detracție.

Cu El sau fără El? Se mai poate pune întrebarea aceasta după câte ne-a făcut, după câte le atestă secolele și glasul conștiinței!? Impotriva lui nu poți fi decât din răutate sau slăbiciune. Cine-i cu El, o dovedește mai ales cu faptele. Hristos e un Dumnezeu care nu se mulțumește numai cu cugete, cu fraze și hotărâri bune, după cum nu te mulțumești la un pom numai cu muguri sau flori.

„Cine vrea să fie prieten cu lumea se va face vrăjmaș cu Dumnezeu“ (Iac. 4, 4).

Pr. GH. PERVA

CRUCEA

Cuvântare ținută de Mitropolitul Nicolae la biserica Schimbării la față din Moscova¹⁾

Suntem din nou la picioarele sf. Cruci a lui Hristos înălțată în mijlocul hramului. Din nou ascultăm cu luare aminte, cu nesaț cuvântul 'evangeliei despre ultimele zile și despre viața pământească a Domnului nostru Iisus Hristos. Și ori de câte ori vom auzi aceste cuvinte tragice, ele nu ne vor plictisi. Dacă ne e scumpă orice împlinire din viața pământească a Mântuitorului, ca: Nașterea, Întâmpinarea, Schimbarea la Față, cu atât e mai scumpă inimii noastre aducerea aminte de ultimele Lui zile, de ultimele Lui clipe, de judecata nedreaptă asupra Celui Nevinovat, de suferința Lui, de ultimul cuvânt izvorât din gura Lui înainte de moarte.

Pentru noi toate acestea sunt neprețuit de scumpe, pentru că pentru inima unui credincios, nu este altceva mai de preț, de cât Acela, care ne-a dat viața, care a suferit pentru noi și care prin suferințele sale a câștigat pentru fiecare dintre noi dreptul la fericirea vecinică.

Cu ce sentimente ne apropiem acum de sf. Cruce pusă pe analoghion în mijlocul bisericii noastre? Ce sentimente au trezit în sufletele noastre cuvintele evangheliei despre suferințele lui Hristos? Nu putem să nu trăim, să nu simțim în urma lor: o evlavioasă mirare, cutremurare și o dragoste sfântă către Creatorul nostru. Ne prosternăm în fața smereniei, umilinței pe care a luat-o de bună voie Hristos în suferința Sa pentru noi.

Noi cunoaștem pe Dumnezeu ca pe Împăratul cerului și al pământului, ca pe un creator al acestui Univers, înconjurat de cetele cerești, de cheruvimii fără de număr și de serafimii cei cu câte șase aripi. Noi știm deasemenea cum El în zilele Testamentului Vechi, prin profeți a muștrat cu cuvinte înfricoșate omenirea căzută în păcate, a chemat-o la pocăință și adeseori a pedepsit-o.

Iar în zilele Testamentului Nou noi vedem pe Fiul lui Dumnezeu smerit, rătăcitor pe acest pământ, fără să aibă loc unde să-și plece capul; în staul a văzut lumina zilei, iar eselele dobitoacelor l-au fost primul culcuș; în zilele de copilărie persecutat de Irod e silit să fugă în Egipt, e crescut în absolutul anonim. Iar când pornește la Dumnezeiasca Sa operă n'a avut unde să-și plece capul (Mt. 8, 20). El a suferit foame, sete și a răbdat tot felul de neazuri. Totodată a suferit persecuția, hula și răutatea dușmanilor săi. Iar desăvârșirea forței Lui morale o vedem în zilele de pe urmă a vieții pământești, când e batjocorit, sculptat, însângerat de lovături și pe urmă e răstignit. El ar fi putut să lovească chiar cu moarte pe vrăjmașii și hulitorii Săi. Mai ales la cuvântul Lui și douăsprezece legiuni de Ingeri ar fi

putut să-l păzească și să-l apere în minutele de suferințe. Dar El de bună voie s'a dat pe sine jertfă pentru mântuirea omenirii, rugându-se chiar pentru vrăjmașii Răi.

Oare putem să nu ne prosternăm cu evlavie înaintea jertfei Lui pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire?

Astfel străjuind la picioarele Crucii, suntem copleșiți de dragostea nemărginită față de Acela, care însuș în această jertfă supremă ne arătase iubirea Sa de părinte. Ar trebui să fim cu totul fără de simțire, fără inimă ca să fim lângă Sf. Cruce și să nu proslăvim pe Hristos cel răstignit.

Noi acum din locul acesta nu putem să nu simțim o rușine, da, o rușine, știind că pe Crucea aceasta a curs sânge pentru fiecare dintre noi: pentru tine, pentru mine. Oare nu simțim din toată inima noastră, că o particică din sângele vărsat de cel Răstignit pe cruce e sângele vărsat pentru păcatele fiecăruia dintre noi? Cum să nu ne rușinăm de păcatele noastre văzând acest sânge? Continuăm cu încăpăținare să înfăptuim aceleași păcate, nu ne grăbim să ne pocăim și prin aceasta răstignim a doua oară pe Domnul.

În adâncul conștiinței noastre, stând la picioarele Crucii, auzim vocea celui Răstignit: „Iată ce am făcut pentru tine și tu cu ce îmi răspunzi la dragostea Mea.“

Afară de rușine, sufletul nostru păcătos ar trebui să simtă și frică. Și de ce frică? Frică să nu murim fără să îndeplinim în viața noastră tot ceea ce ne-a poruncit Cel Răstignit și ceea ce ne conduce în împărăția cerului, ca din neglijență și din nepricepere să nu pierdem acele bucurii ale vieții vecinice, cari au fost răscumpărate pentru noi cu prețul sângelui Dumnezeiesc. Deci noi nu putem să nu ne aprindem de nădejdea milei Celui omorât pe Cruce.

Cu ochii sufletului nostru vedem, în dreapta Lui tot pe Cruce în agonie și în suferințe fizice de nedescris, pe tâlharul cel drept. Noi vedem și auzim cum acest tâlhar abea întoarce capul său spre Hristos răstignit și cu încordarea ultimelor puteri se roagă de iertare și să fie pomenit în Împărăția Cerului. Tot așa auzim și răspunsul Mântuitorului, care pentru noi cei păcătoși din toate timpurile servește ca un izvor binecuvântat de mângâiere. Cu buzele noastre păcătoase ne alipim de acest Izvor și cu nădejde bem apă dătătoare de viață ceea ce este dragostea Dumnezeiască către noi.

¹⁾ Din Jurnalul Patriarhiei Moscova Nr. 10.

Sărutând Crucea lui Hristos cu sentimentul umilinței, nădejdei, dragostei și al fricei, sfințenia Crucii se întipărește în inimile noastre.

Cu greu putem să ne închipuim gradul dejosirii demnității de om în și mai mare măsură a suferințelor omenești, decât acelea pe cari le-a suferit pentru noi Mântuitorul. Și iată aceste suferințe nemăsurate au condus-o la acea înălțime de mărire, pe care de asemenea nimeni și nimica nu pot să o întrecă.

Răstignit, mort, El a fost pus în mormânt pecetluit și pentru paza căruia s'a pus o strajă. În a treia zi El înviează din morți ca un învingător al morții, ca Dumnezeu Atotputernic în strălucirea măririi Sale Dumnezeiești. În aceeași zi El S'a arătat Apostolilor, Mironosițelor și după aceea în decursul eelor patruzeci de zile S'a arătat mai multor creștini, apoi în mărire s'a înălțat la cer. Peste zece zile după mărită înălțarea Sa la cer, a trimis pe Duhul Sfânt dela Tatăl și a pus temelie Bisericii Sale pe pământ. Mărirea Lui a crescut tot mai mult în sânul Bisericii. Mii și mii de oameni au intrat în Biserică și mii de inimi creștine s'au contopit într'o rugăciune, într'o laudă a Mântuitorului. Chiar atunci când Biserica a fost în catacombe și în hurube în timpurile persecuțiilor creștinilor în primele trei veacuri.

Mărirea aceasta a lui Hristos a continuat să crească în mod miraculos, datorită mucenicilor creștini, cari și-au jertfit viața pentru Hristos, fără frică, cu zâmbetul pe buze și cu o răbdare supraomenească, suportând și cele mai groaznice chinuri. Iar când Biserica în veacul al patrulea a ieșit din catacombe și a început să se înfrumusețeze cu splendide hramuri, când în pustia palestiniană și egipteană s'au aprins făclii ale credinței în persoana pustnicilor și a schimnicilor, când tronuri arhieresti au fost ocupate de vlădici mari, de învățători și vestitori icumenici cu guri de aur, atunci mărirea numelui Lui Hristos a devenit nemăsurată. În cetele nenumerate ale Sfinților S'a preamărit Cel Inviat, despre ce a prorocit cântărețul împărătesc de psalmi: „Dați slavă lui Dumnezeu, că mare este slava lui peste Israil“ (Ps. 67, 35). Iată Crucea lui Hristos ne învață că precum, prin Golgota El a intrat în mărirea Sa cea Dumnezească, tot așa și fiecare din noi prin Golgota sa — necazurile pământeste neînălțurate — poate să meargă spre mărirea sa cea vecinică.

Mântuitorul ne-a zis tuturor: „Veți fi urăți pentru numele Meu, dar cel ce va răbda până în sfârșit, acela se va mântui“. (Mt. 10, 22). Mântuire, iată mărirea noastră vecinică, acesta este bucuria vecinică, fericirea vecinică și care se câștigă numai prin răbdare. Mântuitorul a zis: „Cel ce voește să vie după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea sa și să-Mi urmeze.“ (Mt. 8, 34.)

Fiecare dintre noi în drumul său spre bucuria vecinică, trebuie să poarte crucea sa până la capăt. Dar din ce constă această cruce? Ea e compusă din lupta vieții întregi, fără încetare, cu slăbiciunile, cu viciile, cu păcatele noastre. Dacă noi ridicăm mâinile și nu purtăm această luptă lăuntrică, sufletească, vom fi învinși de dușmanul nostru nevăzut și atunci nu se deschid înaintea noastră ușile Împărăției, Luminei, Dragostei, Curățeniei și a Frumuseții Spirituale. Cruce de viață a fiecăruia din noi sunt și bolile și suferințele noastre, cari sunt de neînălțurate și cari trebuie să le răbdăm în viață.

Se naște întrebarea: Către ce fel de slavă merge fiecare din noi prin Golgota suferințelor sale? Merge spre slava vecinică, deplină și desăvârșită. El merge către viața aceia, în care nu va cunoaște nici durere, nici întristare, nu va ști nici despărțirea de ai săi, nici de acela, care îți este mai aproape de cât toți, mai scump de cât toți, — Mântuitorul tău, Dulcele Iisus.

Privind sf. Cruce, fiecare dintre noi ar trebui să-și aducă aminte că el nu e lăsat singur cu crucea sa personală, ci cu noi totdeauna este Crucea lui Hristos care e ca un izvor de forță mântuitoare și mângâitoare pentru fiecare din noi în drumul nostru pământesc. Astfel și rugăciunea noastră de astăzi la picioarele Crucii lui Hristos, precum și cetele evangheliei despre suferințele Mântuitorului ne ajută nouă tuturor, în biserică, în pocăință la reînnoirea și mântuirea sufletelor noastre. Sărutând stindardul lui Hristos care este sf. Cruce și care ar trebui să-l purtăm pe piept, totdeauna trezește în inimile noastre dragostea fiercică, plină de căldură și de evlavie pentru Cel ce a suferit pentru noi ca să întărească credința noastră. Să ne fie tuturor pavăza de toate nenorocirile și necazurile, să ne fie totdată și vestitorul neîncetat că Dumnezeu este aproape de noi, El ne iubește și ne cheamă în Împărăția Cerului pe calea arătată de el.

Trad. de Pr. A. Cuznețov

Scrisori pentru frații Preoți

„Iar dacă cineva nu are duhul lui Hristos, acela nu este al lui“

(Romani 8, 9)

Intr'adevăr, numai acela în care este Duh, acela crede cu adevărat, și iarăși, acela care are credință, în acela este — eo ipso — și Duh.

Credem în Duhul ca și în Tatăl și Fiul și din această credință se naște convingerea că ni se va împărtași și nouă.

Având această credință, nu ne gândim — firește — numai la minunea Rusaliilor, la suflarea cea repede ea de vifor și la limbile de foc, ci mai ales la aceea,

că Hristos Domnul ne-a făgăduit tuturor pe Duhul Sf. Astfel, încă în vechiul Testament, cuvântul Profetului ne încredințează, că va veni timpul când: „voi turna din duhul meu peste tot trupul“.

Având deci această credință, trebuie să fim mereu în așteptarea Duhului Sf. pregătindu-ne cu cea mai intensă pietate să-l primim să ne fecundeze sufletul prin revărsarea harurilor sale, inspirându-ne o viață nouă și plină de vigoare.

Lui să-i încredințăm sufletul, nădejdiile și viața.

Cuvântul Apostolului: „Oricine crede în El nu se va rușina“, trebuie să fie pentru noi o realitate atât de vie, ca și lumina pe care o vedem, ca și pâinea cu care ne hrănim.

Dacă suntem credincioși, așa cum pretindem că suntem, trebuie să luăm Duh. Dar pentru a-l putea primi, trebuie luată întâi hotărârea de a înlătura din inimă fără ezitare, toate piedecile care ar putea sta în calea Duhului Sf. În sufletul curățit de păcate, de necredință și de toate metehnele, Duhul coboară ca o lumină care năpădește toate ungherele, precum lumina soarelui năpădește dimineața în cameră, când se deschid larg ferestrele.

Cât de mare deosebire este între lumină și lumină. Lumină este și aceea când aprindem lumânarea sau opaițul, făclia sau lampa electrică, dar cu totul alta este lumina năvâinică a soarelui strălucitor. Această lumină vie nu o fac eu, nu am inventat-o eu. Ea nu este lumina slabei și mărginitei priceperi omenești, ci este lumina însuflețitoare, dătătoare de viață și putere curată și neprihănită care vine de sus.

Așa se revarsă lumina Duhului în suflete, transformându-se în bucurie, în dor de viață plină, adevărată, curată, curățită; în îndemn nestăvilit spre mai bine, spre muncă neobosită întru zidirea sufletească și trupească a semenilor noștri.

Duhul ne dă puterea de a purta cu bucurie neîmpuținată toate ostenețile chemării noastre. Iată pentru ce avem datoria să zicem neconținut: „Doamne, ceta ce ai trimis pe preasfântul tău Duh Apostolilor tăi în ceasul al treilea, nu-l lua pe acela nici dela noi, ci ne înoște bunule pe noi cari ne rugăm Ție.“

Preotul VIOREL

Material pentru predici

La Dumineca IV-a din post

— Despre post și despre patima defăimării. —

Creștinul este un ostaș, un luptător. Dacă tu ești luptător, trebuie să pășești pe locul luptei desbrăcat; dacă ești ostaș, trebuie să te arăți la bătălie înarmat. Cum însă sunt cu puțință aceste amândouă deodată? Desbrăcat și înarmat? Ascultă! Des-

bracă-te de treburile lumesti și vei fi gol ca un luptător, armează-te cu armele duhului și vei fi înarmat ca un ostaș. Trebuie să ne desbrăcăm, pentru ca diavolul să nu se poată apuca de nimic și să fim înarmați din toate părțile pentru ca să nu putem fi răniți nicăiera. Lucrează acum ogorul sufletului tău, smulge spinii și pălămida, seamănă cuvântul lui Dumnezeu în locul lor și sădește plantele cele frumoase ale înțelepciunii și atunci tu vei fi un duhovnicesc lucrător de pământ. Secera duhului tău care se tâmpise prin necumpătare, prin post iarăși se va ascuți; gătește-te de călătorie la cer, pășește pe calea cea aspră și îngustă, căci cel subțiat prin post, poate mai ușor să treacă prin ușa cea strâmtă. Furtuna patimilor trebuie acum să o liniștești, valurile poftelor celor fără rânduială să le potolești, corăbioara sufletului tău să o scapi, să întrebuițezi toată prevederea și vei fi un cărmaci duhovnicesc. Căci creștinul este un ostaș, un luptător, un lucrător de pământ, un călător și un corăbier. La toate cele de mai sus postul ne dă prilej de învățătură. Eu însă nu înțeleg postul obișnuit, ci postul cel adevărat, adevărat, adică nu numai înfrânarea de mâncare, ci încă și înfrânarea de păcate; căci nu singur postul în sine, ci postul cel adevărat numai ne poate mântui.

Cinstea postului nu stă în înfrânarea de mâncare, ci în înfrânarea de păcate și cine mărginește postul său numai în a nu mânca, acela necinstește postul mai mult. Tu postești! Bine, dar arată-mi aceasta prin fapte. Prin ce fapte? întrebi tu. Iată: când vezi un sărac, să-ți fie milă de dânsul, când vezi un vrășmaș, împacă-te cu dânsul. De vezi pe aproapele tău norocit, nu-l pismui. Ține ochii tăi în frâu, ca să nu arunce priviri poftitoare și necurate. Nu numai gura ta trebuie să postească, ci încă și ochii și urechile, picioarele și mâinile și toate membrele trupului tău. Mâinile tale să postească rămânând curate de averea cea nedreaptă și de lăcomia câștigului. Picioarele tale trebuie să postească nemergând la desfătărilor cele necuviincioase. Ochii trebuie să postească neuitându-se cu poftă și cu aprindere. Privirea este mâncarea ochilor. Dacă privirea este neiertată, păcătoasă, vatămă postul și duce tot sufletul la pierzare. Ar fi cea mai mare nebulie, a opri guria chiar mâncarea cea învoită, iar ochiului dimpotrivă a-i îngădui privirea cea păcătoasă. Tu te înfrânezi de carne. Bine. Dar nu-ți lăsa nici ochii a căuta la pofta cărnii. Incă și urechile tale trebuie să postească. Dar postul urechii stă întru a nu asculta clevetirile și vorbele cele rele asupra cuiva. Căci se zice în Sf. Scriptură: „să nu ascuți vorbele cele mincinoase“ (Ex. 23, 1). Incă și gura trebuie să postească, înfrânându-se de vorbele cele rușinoase și de înjurături sau sudalme; căci ce ar folosi, dacă noi nu mâncăm carnea dobitoacelor dar ca niște

fiare sălbatică sfășiem numele cel bun al fraților noștri? Defăimătorul într'adevăr sfășie și mănâncă pe aproapele său. Despre aceasta vorbește Pavel, când zice: „Iar de vă mușcați unul pe altul și vă mâncați, căutați să nu vă mistuiți unul de către altul“ (Gal. 5, 15). Deși n'ai înfipt dinții tăi în carnea aproapelui tău, dar ai mușcat sufletul lui cu clevetirea ta, l-ai rănit cu bănuiala ta cea rea, și-ai pricinuit ție însuși, lui și altora înmiite daune. Căci tu, prin clevetirea aproapelui tău, ai făcut mai rău pe cel ce te-a ascultat; de este el un păcătos, acum va fi mai îndrăzneț, căci cunoaște un tovarăș al păcatului său; de este el un drept, acum ușor se va amăgi de mândrie și prin păcatul altora va fi împins a crede și a cugeta cele înalte despre sine. Tu ești vinovat și prin aceea că numele lui Dumnezeu se hulește; căci precum prin vederea faptelor bune numele lui Dumnezeu se cinstește, așa prin descoperirea păcatelor el se defaimă și se necinstește. Pe lângă aceasta pe cel pe care îl defaimi, prin defăimarea ta l-ai făcut mai fără de rușne și totodată mai învrășmășit asupra ta. Să nu-mi zică nimeni împotriva, că: „numai când ar vorbi cineva neadevărul de aproapele său, atunci l-ar defăima; iar nu când vorbește adevărul.“ Nu, nu este așa; căci și aceea este o călcare de lege, când cineva vorbește asupra aproapelui ceva rău care este adevărat. Fără îndoielă și fariseul acela numai adevăr a vorbit despre vameșul și totuși aceasta nu i-a ajutat și toate faptele lui cele bune au fost zadarnice. Dar poate tu voiești să îmbunătățești pe fratele tău arătându-i păcatele lui. Iată, dacă tu voiești aceasta, atunci plânge, cere dela Dumnezeu ajutorul lui, ia pe fratele tău la o parte, sfătuește-l îndeosebi, povățuiește-l, mângăie-l. Arată păcătosului că tu îl iubești, dovedește-i că numai din îngrijire pentru dânsul și pentru că voiești binele lui, iar nu spre a-l rușina, pomeniști păcatele lui. Arată-i cea mai mare dragoste și prietenie și nu te rușina a face toate, dacă ținta ta este a-l face mai bun. Așa fac adeseori doctorii, cari măgulesc pe bolnavii cei nesupuși, spre a-i îndemna să primească doctoriile cele vindecătoare. Fă și tu așa și arată preotului ranele aproapelui tău. Aceasta înseamnă a te îngriji de dânsul și a te interesa de îmbunătățirea sa.

Dar sfătuirea mea nu privește numai pe aceia cari vorbesc rău de alții, ci și pe aceia, cari aud niște vorbe asemenea. Pe aceștia din urmă îi sfătuiesc eu să-și astupe urechile și să urmeze psalmistului care zice: „urât-am pe cel ce grăiește rău întru ascuns despre aproapele său.“ (Ps. 100, 5).

Oamenii aceștia, care pururea se îngrijesc de cele streine, săvârșesc încă și o altă nebulie foarte mare. Dacă au iscodit ceva, îndată o spun altuia, dar opresc pe acesta cu asprime de a mai spune cuiva și tocmai prin aceasta dau a înțelege că ei

au săvârșit ceva vrednic de prihănit. Căci dacă tu dorești ca ceva să nu se mai spună, ar fi trebuit ca tu însuși mai întâiu de toate să nu o spui. Voiești tu ca ceva să nu fie cunoscut, atunci trebuie ca tu însuși să faci mai întâiu. Dar dacă tu însuși nu poți tăcea, în zadar îndemni pe alții la tăcere.

Dar poate tu vei zice: „Este foarte dulce și plăcut a defăima pe altul.“ Dimpotrivă, a nu defăima este plăcut. Cine a defăimat pe altul, cade în încurcături, se teme de urmările cele rele, se căiește și adeseori și-ar mușca limba și tremură ca nu cumva ceea ce a spus, să nu-i aducă o mare primejdie și o cumplită daună. Dimpotrivă, cine stăpânește limba sa, este liber de toată această măhnire și trăiește într'o liniște dulce. „De ai auzit ceva, zice înțeleptul Sirah, las-o să moară întru tine; fii liniștit, nu vei crăpa dintru aceasta.“ (Is. Sir. 19, 10). Ce vrea să zică aceasta: „lasă-o să moară întru tine“? Aceasta vrea să zică: stărpește-o, îngroapă-o, fă să nu mai iasă afară.

Așa dar, înainte de toate trebuie să te ferești a nu asculta pe cel ce vorbește rău de aproapele tău. Iar dacă ai auzit ceva asemenea, îngroapă-o, omoară-o în tine, dă-o uitării. Atunci vei putea să trăiești o viață liniștită, pașnică. Dacă defăimătorii vor vedea că disprețul nostru îi atinge mai degrabă pe dânsii decât pe cei defăimați, atunci ei curând se vor lăsa de obiceiul lor cel rău, vor părăsi păcatul lor și în viitor vor grăi bine despre aproapele; iar despre noi vor spune cu laudă, că suntem mântuitorii și binefăcătorii lor.

(Sf. Ioan Hrisostom).

Informațiuni

● **Soc. Națională Ortodoxă a Femeilor din România**, filiala Arad, credincioasă tradiției, a organizat comemorarea Duminicii Ortodoxiei cu neprețuitul concurs al Soc. de Lectură a Studenților dela Academia de Teologie din localitate.

Serbarea a avut loc Duminică 21 Martie a. c. orele 17.30, în Catedrala Ortodoxă, în fața P.S.S. Păr. Episcop Andrei și a unui mare număr de clerici și credincioși, care au ascultat în atitudine de rugăciune desfășurarea următorului program:

1. „Tatăl Nostru“ — cor — de C. Porumbescu.
2. O prea luminată nor — cor.
3. La râul Vavilonului — priceasnă executată de D. Duvlea an. III.
4. Lăudați... — cor — G. Dima.
5. Despre Iisus Hristos — documentată și adânc simțita conferință a Păr. Prof. Dr. Petru Deheleanu.
6. Noel — cor — A. Adam.

Corurile au fost executate de corul studenților în teologie sub conducerea Păr. Prof. Petru Banca

● **O frumoasă misiune religioasă** a avut loc în parohia Macea, în zilele de 20—21 Martie a. c. din prilejul Duminicii Ortodoxiei. Parohia a invitat pe părintele prof. Dr. Simeon Șiclovan să vie în mijlocul credincioșilor spre a servi alături de preoții locali și a vesti cuvântul lui Dumnezeu. Programul misiunii a constat din: Vecernie și mărturisirea credincioșilor în cadrul cărora a predicat Păr. prof. Dr. Simeon Șiclovan despre: „Grija de suflet“, storcând lacrimi de căință ascultătorilor, apoi seara priveghere și predică de preotul de serviciu Gh. Curtuț. A fost vizitat după masă credinciosul Dimitrie Șiclovan, ca model de gospodar și bun creștin. În 21 Martie, a fost oficiată Sf. Liturghie de Păr. Dr. Șiclovan și preoții Gh. Curtuț și T. Mihuț, în cadrul căreia a predicat nespus de frumos Păr. Șiclovan despre „Necesitatea mărturisirii, semnele venirii a II-a și judecata de apoi“. După Sf. Liturghie s'a servit un parastas pentru Preotul Remus Oancea. După masă, în cadrul școalei duminicale, P. C. Dr. S. Șiclovan a predicat despre „Insemnătatea Duminicii Ortodoxiei și biruința cinstitorilor de icoane“. *Cor.*

● **Din câmpul misiunii.** În Duminica Ortodoxiei (21 Martie a. c.) în Parohia Chișineu-Criș a avut loc o misiune religioasă, la care a participat dela Arad păr. Ioan Ungureanu, precum și cei doi misionari tractuali păr. Faur din Șimand și Păiușan din Siclău.

Sf. Liturghie a fost oficiată în sobor, pontificând păr. Adm. prtp. Marin Sfetcu.

Răspunsurile au fost date de corul mixt „Lira“ dirijat de d. Ruja N. dir. șc., cor care face cinste Bisericii. Dirijorul dă dovadă de mare pricepere în ale cântării bisericesti, iar coristele și coriștii pun în uimire pe ascultători cu vocile lor duioase.

Despre însemnătatea zilei a vorbit păr. I. Ungureanu.

Parohia Chișineu-Criș are încă două coruri mixte, unul al meseriașilor și altul al țăranilor. Iată o Parohei, unde credincioșii sunt la datorie față de Biserică și unde preoții lucrează cu râvnă pentru Dumnezeu.

Misiuni asemănătoare la Duminica Ortodoxiei au fost organizate și în alte parohii, ca de pildă în Târnova unde a făcut misiune I. P. C. S. Păr. Tr. Cibian cons. ref. ep. și în Șebiș, unde delegatul eparhial, păr. T. Herbei, a catehizat poporul trei zile de-a rândul (19—21 Martie c.)

Pretutindeni, poporul nostru arată semnele unei înviorări religioase, a unei întoarceri din toată inima la Biserică.

● **Cursuri pastorale** pentru preoții cu studiile teologice neterminate, au fost organizate în eparhia Chișinăului, între 1 Iulie—7 August 1947, cu binecuvântarea I. P. F. Patriarh Alexei. Au par-

ticipat 35 preoți. Cursurile au fost predate de preoții cu studii superioare teologice, din Chișinău. În vederea unificării practicei liturgice, fiecare preot cursist a săvârșit serviciu religios și a predicat, în fața profesorilor și a celorlalți cursiști, după care, la o lecție specială și într'o atmosferă frățească, s'a făcut critica slujbei.

● **I. P. F. Patriarh Alexei** al Moscovei și al întregii Rusii și-a serbat la 2 Febr. a. c. a treia aniversare a alegerii sale în această înaltă demnitate. Cu acest prilej Patriarhul Nicodim i-a trimis o telegramă de felicitare, făcându-i cele mai bune urări de sănătate și de rodnică păstorie. Au mai trimis telegrame de felicitare P. S. Episcop Iosif, Prot. Dr. Ioan Vască ș. a.

● **Noul Locotenent al Sf. Episcopiei a Râmnicului Noului Severin** este P. S. Episcop Iosif Gafton al Argeșului, numit în această calitate de I. P. S. Iustinian, locțiitorul Scaunului Patriarhal. P. S. Iosif al Argeșului înlocuește în această calitate pe P. S. Atanasie Dincă, Vicar al Sf. Patriarhii, care a condus până acum Episcopia Râmnicului și care acum a fost numit Exarh al Mănăstirilor din cuprinsul Sf. Mitropolii a Ungro-Vlahiei.

● **Democrația populară garantează libertatea religioasă.** Ea va fi consfințită de noua Constituție, cum de altfel în repetate rânduri a fost asigurată prin cuvântul autorizat al diferiților membri ai guvernului. Astfel, *dl. dr. Petru Groza* Președintele Consiliului de Miniștri, cu ocazia Congresului preoțimii democrate din toamna anului 1945 a spus: „Noi respectăm Biserica, față de preoțimea căreia n'am avut niciodată o atitudine dușmănoasă. Biserica se bucură și se va bucura de tot sprijinul și de toată sollicitudinea guvernului.“ Deasemenea, *Dl. Gh. Gheorghiu-Dej*, cu prilejul reuniunii preoțimei Capitalei, ținută în luna Noemvrie 1946, a spus: „Noi facem politică de realități, iar Biserica este o realitate a poporului, de care noi ținem cont.“

● **Institutul Biblic și de Misiune** al Bisericii ortodoxe române își are o nouă conducere. I. P. S. *Iustinian*, Locotenent de Patriarh a delegat ca director al acestui Institut, pe I. P. S. Firmilian, Arhiepiscopul Craiovei. În comitetul de administrație și de editură au fost numiți profesorii universitari: Pr. Nicolae M. Popescu, membru al Academiei Române; Pr. P. Vintilescu, decanul Facultății de Teologie din București; Pr. Cicerone Iordăchescu; Teodor M. Popescu, Iustin Moiescu, Vasile Grecu, Pr. Liviu Stan, I. D. Chirescu, Pr. conf. univ. D. Fecioru, Benedict Ghiuș asistent univ., Diacon Gh. I. Moiescu asistent univ., Iorgu D. Ivan asist. univ. În comitetul de redacție au fost numiți profesorii universitari: N. Chișescu, Ioan Coman, Gr. Cristescu, Iustin Moiescu și Pr. Gh. Vintilescu, Directorul Sf. Inod. Secretar de redacție este Diac. Gh. I. Moiescu.

Nr. 1160/1948.

Circulară

În vederea încheierii lucrărilor de inventariere pe exercițiul 1947/1948, P. C. preoți și protopopi, conducători de oficii parohiale și protopopești, vor face de urgență următoarele operațiuni distincte:

I. *Incheierea inventarelor*, pe dd. de 31 Martie 1947, prin actualizare.

II. *Inchiderea partizilor* pe dd. de 14 August 1947 și

III. *Recalcularea soldului partizilor*, cu noii coeficienți și reportarea lor pe data de 15 August 1947.

Pentru datele ce privesc perioada de după stabilizare se vor trimite instrucțiuni ulterior.

Ad I. *Actualizarea valorilor* din inventar nu se va face prin evaluarea fiecărui bun în parte, ci pe grupuri mari de bunuri, adecă pe partizi. Actualizarea nu se va face la hârtii de valoare, creanțe și sold numerar.

Actualizarea se va face astfel:

a) *Soldurile dela 31 Martie 1944*, din inventarul încheiat pe exercițiul 1943/1944, pe partizi, se înmulțește cu coeficienții menționați în coloana 4-a a tabloului de mai jos, pentru fiecare partidă în parte.

b) Valoarea bunurilor întrade în perioada 1. IV. 1944—31 III. 1946, tot pe partizi, se extrage din situațiile inventarelor întocmite pe exercițiul 1944—1945 și 1945/1946; din aceleași situații se extrage și valoarea eșirilor, pe aceeași perioadă; soldul între întrări și ieșiri se înmulțește cu coeficienții din coloana a 5-a a tabloului de mai jos.

c) Bunurile procurate în cursul exerc. 1946—1947 se trec în situații cu valorile lor de procurare, fără a li se aplica nici un coeficient.

Ad II. *Inchiderea partizilor*, pe data de 14 August 1947, se va face, după ce în prealabil s'au înregistrat toate operațiunile de întrări și ieșiri, ce au avut loc în lei vechi, în intervalul 1 IV. 1947—14 VIII. 1947. Situația unei partizi, încheiată la 14 VIII. 1947, va prezenta deci: soldul dela 31 III. 1947, la care s'au adaogat, respective scăzut, întrările și ieșirile survenite în intervalul dela 1 IV—14 VIII. 1947.

Ad III. *Recalcularea soldurilor dela 14 VIII. 1947*, în lei stabilizați. Recalcularea soldurilor dela partizile: proprietăți agricole, păduri, proprietăți clădite și mobilier se va face prin înmulțirea acelor valori cu 8, 5 și apoi împărțirea cu 10,000, iar a celor dela partizile: XIII, hârtii de valoare, XV, creanțe și XVI, sold numerar, prin împărțirea cu coeficientul 20.000.

C. preoți, conducători de oficii parohiale, vor înainta aceste date oficiilor protopopești până la 21 Aprilie c. necondiționat, iar P. C. părinți protopopi Consiliului Eparhial până la 1 Maiu e.

TABLOUL

cu coeficienții de actualizarea valorilor la 31. III. 1948:

N-rul partizilor:	Denumirea partidel:	Denumirea subgrupelor partidei:	Coeficienții de actualizare a valorilor:	
			din inventarul încheiat la 31 III. 1944:	întrările din cursul exerc. 1944 1945 și 1945/1946:
1	2	3	4	5
I.	Proprietăți agricole	Terenuri: arabile, neproduc., fânațe, izlazuri, grădini, vii, livezi.	600	10
II.	Păduri		600	10
III.	Clădiri	Clădiri: destinate serviciilor, funcționarilor, clădiri de închiriat.	400	10
IV.	Mobilier	Mobilier: mașini de scris, aparate, unelte, etc...	700	20

Aceasta actualizare a bunurilor va prezenta situația la 31 III. 1947.

Arad, la 27 Martie 1948.

Consiliul Eparhial

Nr. 1159/1948.

Comunicat

Atragem atențiunea P. C. Preoți asupra unor persoane care se prezintă ca colportori introducând în comerțul ambulant obiecte, cărți, iconițe, cruciulițe etc., neconforme cu tradiția noastră bisericească și astfel compromit intenția pe care o are Biserica în răspândirea obiectelor de cult.

Pe teritorul eparhiei Aradului nu pot colporta obiecte de cult și propagandă religioasă de cât colportori autorizați de Noi, având acte cu semnătura Noastră, purtând dată recentă din anul 1948.

Arad, la 24 Martie 1948.

† ANDREI,
Episcop.

Ic. Stavr. Caius Turicu
cons. ref. eparhial.

P. C. Părinți sunt rugați a nu uita să-și achite cotizațiile la Fondul de Ajutor.

De la secția sindicală a clerului din Arad

Nr. 67/1948.

Comunicat

Se aduce la cunoștința P. C. preoți, profesori și membri ai secției, ca în termen de cel mult 5 (cinci) zile, fiecare să își procure o fotografie de dimensiunile: $\frac{3}{2}$ centimetri și s'o predea secretarului, pentru întocmirea noilor carnete de membri, care vor fi valabile 3 ani și care se eliberează numai de către Confederația Generală a Muncii. Nu vor primi noile carnete membrii, care pe data de Luni în 29 Martie a. c. când se va întocmi tabloul membrilor, nu vor fi achitat la zi cotizațiile de membru.

Arad, la 27 Martie 1948.

Președinte :

Secretar :

Preot Andrei Cuznețov Preot Mihai Morgovan

Nr. 912-1948.

Concurse

Pentru îndeplinirea parohiei *Miniș*, protopopiatul Radna, se publică concurs prin alegere, cu termen de 30 de zile.

VENITE :

1. Folosința sesiunii parohiale, 24 jugh. cad., dintre cari 6 jugh. în hotarul comunei Miniș, iar 18 jugh. în hotarul comunei Andrei Șaguna, cu 6 drepturi urbariale, un drept comunal, una cânepiște mare și dreptul de pășune și pădure.

2. Folosința casei parohiale cu supraedificatele necesare și grădină.

3. Stolele legale.

4. Birul legal, câte 5 kgr. grâu în natură anual dela familiile cu pământ și 2 și $\frac{1}{2}$ kgr. grâu anual dela familiile fără pământ.

Familiile fără pământ vor putea răscumpăra grâul cu prețul maximal.

5. Salarul dela Stat, pe care parohia nu-l garantează.

Preotul ales va plăti din al său toate impozitele după beneficiul preoțesc și va avea obligația de a-și îndeplini cu conștiinciozitate toate îndatoririle legate de funcțiunea de preot duhovnic.

Parohia este de clasa I-a. Recurenții vor trebui să aibă cvalificațiunea prescrisă pentru parohii de clasa I.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare (certificatul școlii secundare, absolutorul teologic, diploma de capacitate preoțească, certificat de serviciu), adresate către Consiliul parohial din Miniș,

se vor înainta, în timpul concursului, Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad.

Recurenții admiși la concurs se vor prezenta în parohie la serviciul divin, pentru a servi, cuvânta, cânta și a face cunoștința credincioșilor, cu aprobarea prealabilă a administratorului protopopesc.

Din ședința Consiliului parohial al parohiei Miniș dela 1 Martie 1948.

Aprobat

Arad, la 11 Martie 1948.

† ANDREL,

3-3 Episcop.

Traian Cibian

cons. ref. eparhial.

Nr. 1263/1948.

Se publică concurs din ofieiu, cu termen de 15 zile, pentru întregirea, prin numire, a parohiei *Tauf II*, protopopiatul Ineu.

VENITE :

1. Folosința sesiunii parohiale, în extensiunea ei de azi, cca. 22 jug. cad. cu drepturile de pășune și pădure.

2. Stolele și birul legal.

3. Salarul dela Stat, pe care parohia nu-l garantează.

Preotul numit va plăti din al său impozitele după beneficiul preoțesc.

Parohia este de cl. I.

Cererile de concurs, însoțite de actele necesare, se vor înainta Consiliului Eparhial ort. rom. din Arad.

Arad, din ședința Consiliului Eparhial dela 23 Martie 1948.

1-2 † ANDREL,
Episcop,

Traian Cibian,
cons. ref. eparhial

Publicațiune

Se anunță licitație minuendă, pentru repararea sfintei biserici din comuna Moroda, în conformitate cu devizul întocmit în înțelegere cu consiliul parohial, pentru ziua de 4 Aprilie 1948, orele 11 $\frac{1}{2}$ a. m. Caietul de sarcini și orice lămurire se pot vedea la oficiul parohial ort. rom. Moroda în orice zi. Parohia nu plătește spese de transport. În caz că la această dată nu se vor prezenta recurenți legali, consiliul parohial va da lucrarea prin bună învoială, unui arhitect de încredere.

Consiliul parohial

Cetiți și răspândiți

„Biserica și Școala“
adaus pentru popor